

גיליון מס'
1

בית המדרש המרכזי עביע אומר

בראשית תשנ"א רבי יצחק כהן שליט"א

רח" עוזיאל 41 בני ברק

פרשת "חיי שרה"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

נורמלי, אמרתי לעצמי. ואם הוא עבר כאלו משברים והמשיך קדימה, אז גם אני בעזרת ה' יכול לעבור את המשברים. משברים וקשיים - רבותי היקרים - הם כלי חזק מאין כמוהו, לעליה רוחנית וכלכלית, כמו שאמר שלמה בחכמתו "שבע יפול צדיק וקם", והפרוש הפשוט לפסוק זה, קורה שצדיק נופל אפילו שבע פעמים, אבל בסופו של דבר הוא חוזר לעצמו. אולם, שמעתי פרוש נוסף שנתן לי כח עצום, בכדי להגיע לדרגה של צדיק צריך ליפול שבע פעמים ולקום, דהיינו כדי להוכיח לבורא יתברך את נאמנותו אליו לא ניתן להוכיח מתוך שפע גשמי ורוחני, שהרי זה דבר פשוט אם כל יום הבורא מחייך אליך, ונותן לך בריאות רעננת, ילדים מצוינים, ורעיה למופת, והכסף זורם בשפע, ודאי שתאהב אותו ותאמר כל היום ישתבח שמו, אבל מה יהיה אם פתאום הכסף כבר לא מגיע? והבריאות לא כל כך? והילדים פתאום לא מקשיבים? האם גם אז הוא יאמר ישתבח שמו של בורא עולם? בזמן המשבר והקושי שם נמדד האדם אצל הבורא יתברך, אם ישא עיניו למרום ויקבל בהכנעה את גזרתו, הרי שזוהי ההוכחה האמיתית לאמונתו התמימה והפשוטה בבורא יתברך, ואין אנחנו מפקפקים בטובו אפילו לרגע, אזי המשבר עצמו יהיה סיבה לבורא עולם להרבות שכרו בעולם הזה ובעולם הבא. לנבוכדנצאר מלך בבל היה תחביב מוזר, היה אוהב לעשות מעצמות היהודים שהרג כלי אכילה, והנה כשהחיה הנביא יחזקאל את העצמות היבשות בעמק דורה התחילו להתעופף כלי האכילה ממטבחיו של נבוכדנצאר לכיוון עמק דורה כדי להתאחד עם בעליהם, המלך התפלא מאוד למראה מוזר זה ושאל לפשר הדבר, ענו לו עבדיו יחזקאל הנביא של היהודים מחיה מתים כעת בעמק דורה, המלך התפעל מאוד מכוחו של אלוהי ישראל עד שהתחיל לשורר לפאר ולשבח את הבורא יתברך עד שבא מלאך משמים וסטר על פניו והפסיק את שירתו, ומלמדים אותנו חז"ל שאם לא היה מפסיקו המלאך היו זמירותיו עולים על זמירות דוד המלך ע"ה, ושואלים המפרשים היכן הבחירה החופשית אם רצה נבוכדנצאר מלך בבל לשיר לכבוד ה' מדוע לסטור על פניו? בתשובה יש מוסר השכל גדול מאוד, דוד המלך שר שיבח וקילס לבורא יתברך מתוך צרות עצומות, גם כשברח מאבשלום בנו אבל וחפוי ראש אמר "מזמור לדוד" עדיין שר וקילס לכבוד הבורא, ואילו נבוכדנצאר שר עד שקיבל סטירה, ברגע שקצת כאב לו מיד הפסיק את שירתו. שבח כזה הוא לא אמיתי אם אתה משבח רק כשטוב לך זה לא באמת שבח, אבל אם השבח נותר בעינו גם כשקצת קשה אזי הרי זה שבח שיוצא מלב אמיתי, שבת שלום.

אברהם אבינו זכה בזכות הנפלאה שאף אדם קודם לכן לא זכה, והיא, שהוא יהיה אבי האומה הנבחרת. והיה אהוב מאוד אצל הבורא יתברך, עד שאמר בתורה הקדושה "המכסה אני מאברהם". וכל זה למה? בגלל שעבר בהצלחה נסיונות שניסה אותו הקב"ה. מהם נסיונות של עוני, נסיונות של גלות (לך לך מארצך), נסיון של איומים ברצח (נמרוד), נסיון של עקרות, ולסיום נסיון בשחיטת בנו אהובו. תארו לעצמכם איזה משבר חמור זה לתפוס את המאכלת לשחוט את בנו, שהובטח לו מאת הבורא יתברך "כי ביצחק יקרא לך זרע", ואברהם עבר בהצלחה שלא הרחר אחר מידותיו של הקב"ה, וקיבל על עצמו את גזירותיו באהבה גמורה. נשאלת השאלה מה היה קורא אם הבורא יתברך לא היה מנסה את אברהם בעשרה נסיונות, האם עדיין היה זוכה למעלות הנפלאות שזכה בהם? והתשובה היא: לא. בלי קשיים ונסיונות אי אפשר להגיע לדרגות גבוהות. אז בואו ונלמד מאבינו אברהם, וגם אם קצת קשה נקבל את הנהגתו של מלך מלכי המלכים באהבה, ודווקא הקשיים הללו הם אלו שיעלו אותנו על דרך המלך. דוד המלך מעיד על עצמו בתהילים "כל משברך וגלית עלי עברו", זאת אומרת כל המשברים שיש בעולם עברו על דוד המלך. ולכן על כל צרה שיש ליהודי מיד קורא תהילים, משום שבתהילים הכניס דוד מלכנו את כל הבקשות שיצטרך אדם בעולם, וכל זה משום שהוא עצמו עבר את כל המשברים בחיים. בצעירותי חשבתי לעצמי - "משברים שאני עובר באים לכפר על עוונותי, וכשיעברו המשברים אחזור לשיגרת החיים". ותמיד הסתכלתי על גדולי הדור ותלמידי חכמים שמתמידים יום וליילה בתורה הקדושה, וכולם מלאים באמונה אמיתית בבורא עולם, ושמחה ניכרת על פניהם. ואמרתי לעצמי, כמה כיף להם שהם אינם עוברים משברים כמו שלי, וחיייהם עוברים להם בנעימים, וכך גם בכל סיפורי הצדיקים שקראתי בצעירותי היה נראה כאילו עוד מרחם אימם נולדו עם חשק גדול לעבודת הבורא, בתפילה, בלימוד תורה, ובגמילות חסדים. ורב פלוני כבר מגיל שתיים עשרה ידע את כל התלמוד בעל פה, ואילו אני פעמים מרגיש שאין לי חשק להתפלל או ללמוד. טוב - ניחמתי את עצמי - כנראה שלא יצא ממני משהו מיוחד, הרי כל אותם צדיקים היו בעלי ענוה מושלמת ואילו אני עדיין רחוק מכך. וכן בשאר מידות רעות שהרגשתי כל כך רחוק משלמות, איפה אני ואיפה הם. לימים קראתי סיפור על אחד מגדולי הדור הקודם, שהיה גאון עצום, וצדיק לא פחות, שהיו לו ימים שהיה קם בבוקר ולא היה לו חשק לפתוח את הגמרא. דווקא סיפור זה חיזק אותי מאוד. מה גם לו היו ימים כמו שקורים אצלי שאין בהם חשק לעבודת הבורא? אז כנראה שזה

זמני כניסה ויציאת השבת

ת"א	י-ם	חיפה	ב"ש
16:27	16:06	16:15	16:28
17:17	17:20	17:14	17:20
17:52	17:55	17:48	17:55
כניסה:			
יציאה:			
ר"ת:			

להצלחת שמעון שימי בן עליזה

לרפואת אבי בן רות ורפאל בת רחל לעילוי נשמת שושנה מהין בת זיוה

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\ רפואה\ הצלחה בטל: 8000770-03

הנהגות מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

התמדת התורה

בוצין בוצין מקטפי ידיע (ברכות מח). כבר משחר טל ילדותו של מרן רבנו הגדול זצ"ל, כולו היה משתוקק לשתות בצמא את דברי תורת רבותיו בת"ת "בני ציון", תוך סיכום החומר הנלמד להעלותו על הכתב בסדר נאה וברור, ולהוסיף שינון וחזרה תמידית על כל הנלמד בכיתה. מדי פעם בפעם היה נבחן אצל רבותיו בת"ת מסכתות שלמות של משניות, ופעמים אף פרקים שלמים ממסכתות הגמרא.

אהבתו לתורה לא ידע גבולות, ואף בשעת ההפסקות בת"ת עת השתובכו חביריו והוציאו את מירצם הנערי במשחקים, היה הילד עובדיה יושב ושוקד על תלמודו. אך הוא לא הסתפק בזאת רצונו היה שגם אחרים יתעלו בתורה, והיה מושך עימו מידי פעם את אחד החברים מתוך משחקיו, ומעודדו לחזור עימו על הנלמד בכיתה. חביריו היו מתייחסים אליו בכבוד והערכה, מאחר וידעו שהוא נאה דורש ונאה מקיים. כל זאת על אף העניית הרבה ששררה באותם הימים, ובפרט בבית הוריו, וכפי שהעיד אחד מחביריו בת"ת "בני ציון" שניכרת היתה העניות מבגדיו של הילד עובדיה יותר משאר החברים.

סיפר לי ידידי ר' דוד זאבי הכהן נר"ו: באותם ימים היתה ירושלים בצרה ומצוק, עניות משוועת שררה בעיר, וכל אב משפחה נלחם להביא טרף לביתו, גם אביו של מרן רבנו הגדול זצ"ל המנוח רבי יעקב עובדיה ז"ל היה טורח רבות על המחיה ועל הכלכלה. באחד הימים כשכבדה העבודה על כתפיו של רבי יעקב בחנותו שבשכונת "בית ישראל", ראה שאינו יכול להמשיך לבדו והוא זקוק לעזרה. הן הפרנסה קשה מאוד ובני הגדול יכול לעזור לי - חשב לעצמו.

לרבי יעקב היה שותף בחנותו, והוא היה זקני ר' שאול חבה, ולו בת קטנה ושמה שמחה, שהיא סבתא שלי. וכך סיפרה לנו: באותה עת היתה סבתי שמחה הקטנה משחקת בחצר הסמוכה לחנות, כשראה רבי יעקב עובדיה מיד קרא לה, וביקש ממנה שתלך לקרוא את בנו הגדול עובדיה על מנת שיבוא לעזור לו בחנות. כשהגיעה סבתי שמחה הקטנה לביתם ראתה את הילד עובדיה יושב על הרצפה, שעל ברכיו גמרא פתוחה, והוא הוגה בה בחשק. היא קיימה את שליחותה פנתה אליו ואמרה לו אביך מבקש עזרה בחנות, הוא אמר שתבוא. ענה לה הילד בהחלטיות: "תגידי לו שאני לא בא אני לומד!"

הבין אביו שרוח אחרת עמו, בעומק נפשו של בנו הגדול עובדיה טמון רצון עז לגדול בתורה, כבר מגיל צעיר הוא מואס בעבודות גשמיות, דבר לא מעניין אותו, כי אם רק עבודת ה', לעשות נחת רוח לקב"ה בלימוד התורה הקדושה בעמל, כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה.

שאלות ותשובות

ממורנו הרה"ג יגאל כהן שליט"א

שאלה א': אדם הניח את כובעו על גבי כיסא באולם שמחות, כדי להודיע שיושבים באותו מקום ואדם אחר התיישב על הכובע ללא שימת לב, מה הדין?

תשובה: שו"ע חו"מ ס' שע"ח סעיף ג' פסק דאם ההיזק היה באונס גמור פטור מלשלם וכיוון שהכיסא אינו מקום הנחת כובע נחשב כנכנס שלא ברשות והרי פטור, ואולם אם הכובע היה בולט לכל יש לחייבו.

שאלה ב': אדם מצא שרשרת זהב ברחוב ולא תלה מודעה של השבת אבידה, ועברה שנה מה צריך לעשות? או שהיא שייכת לו?

תשובה: אם זה מקום שהעוברים ושבבים שומרי תורה ומצוות הרי הוא עבר על השב תשיבם ולא תגנובו, ולכן יתלה עכשיו מודעות במשך שלושים יום ואם לא יתקשרו ימכור את השרשרת וייתן את הכסף לצדקה לזכותו של המאבד.

שאלה ג': אדם ששכר רכב מחברת השכרה ורוצה לעשות חריקות בכביש או לנסוע במהירות מופרזת האם מותר? ומה הדין אם הזיק האם יכול לתקן בעצמו ואז להחזיר את הרכב?

תשובה: ודאי שהדבר אסור שהרי השכירות היא על דעת נסיעה רגילה, ועוד שיש בזה משום ואהבת לרעך כמוך ובעניין התיקון אם היה תנאי בחוזה שחייב לתקן בחברה אזי אסור לתקן עצמאי ואם לא היה תנאי יכול לתקן תיקון הגון ולהחזירו לקדמותו, ואז להחזירו לחברה.

שאלה ד': האם בתשלום שכירות דירה שייך בו הלאו של לא תלין פעולת שכיר? וכן מצוות עשה של ביומו תתן שכרו? ואם כן אם אחר פעם אחת בתשלום השכירות ובעל הבית לא הקפיד על האיחור מה הדין לגבי פעמים הבאות?

תשובה: בשו"ע סימן של"ט סעיף יא' כתב בשם יש מי שאומר שבקרקע לא עוברים על כל תלין אולם בקצות החושן כתב שהדבר תלוי במחלוקת ראשונים ולכן כדאי להחמיר באיסור דאורייתא, ואפילו אם אחר פעם אחת אין לאחר פעם אחרת.

פנימיות בפרשה

מאת הרב משה אפרת ראש הכולל

לתועלת עצמו, וחי חיים אגואיסטים, כי דין משמעותו הגבלה והסתרה, כנ"ל שלא מרגיש סיפוק ומרגיש ריקנות, דכדוך, עצבות ודיכאון, אדם שהולך בדרך של האהבה עצמית לא יהיה שמח שמחה אמיתית, הוא יכול ליהנות מידי פעם מתענוגים של בשר וכדומה, אבל אלו לא דברים שנותנים לאדם שמחה. לכן הגם שבתחילה ברא הקב"ה את מידת הדין, כלומר עם הטבע הזה של רצון לקבל הנאה ותענוג, עם האהבה העצמית, אבל אח"כ בכדי להשלים את האדם ולתקנו, הקדים מידת הרחמים ושיתפה למידת הדין, משמעות הדבר שנתן באדם את הנשמה שיוצרת בו תשתית להתחיל בבנין טבע אחר, טבע של "ואהבת לרעך כמוך", "ואהבת את ה' אלוהיך". ולכן היכן הוא מקום המנוחה? בחברון. דווקא בחיבור עם הבורא במערת המכפלה, דווקא במדרגה שהיא כפולה ממידת הדין ומידת הרחמים גם יחד, כלומר רק כאשר אדם מגיע למצב שהוא חי חיים של מידות משותפות, מידות כפולות, גם רצון לקבל כי הוא צריך לקבל את ההכרח כדי חיותו, והוא צריך לתת את כל מרצו ואת משאביו לבנין של טבע אחר בתוך עצמו, טבע של "ואהבת לרעך כמוך". ולכן צריכים אנו לאמץ את העקרונות האלו שכתובים בפרשת השבוע לבנות את חיינו במכפלה, להביא את מנוחתנו, את שלמותנו, למערת המכפלה. כלומר לשיתוף מידת הרחמים בדין, לחיות חיים שעיקרם חיים של רחמים ושל חסד, ומיעוט חיים של קבלה שהיא דין, אך ורק לפי מה שהבורא מחייב על מנת להשפיע לו נחת. **שבת שלום**

אומר הזוהר הקדוש: אברהם זו הנשמה ושרה היא הגוף, ועניין הקבורה הוא הבאת הגוף למנוחתו. מסביר הזוה"ק, שמטרת הנשמה בעולם הזה היא להביא את הגוף למקום מנוחתו, כלומר למקום שבו ינוח, שהוא המקום של שלמותו, כפי שאנו אומרים שכאשר האדם מגיע אל המטרה שלו אז הוא נעשה בעל מנוחה, בעל שלווה, כיוון שהגיע לשלמותו. המטרה של הנשמה היא להאיר בתוך האדם ולא לתת לו מנוחה, כל זמן שהוא חי חיים של בהמה. ולכן אנו רואים הרבה פעמים, כאשר אדם חי חיים של תאוות גשמיות אזי אין לו סיפוק, הוא חי בריקנות, גם כשהוא משיג את התענוגים שהוא חושב שייהנו אותו ויספקו אותו, אין לו סיפוק הוא בריקניות, אין לו מצב רוח, הוא תמיד מחפש עוד משהו. וזהו הסוד שאברהם שהוא הנשמה בא לקבור את שרה שהיא הגוף.

היכן קבר אברהם את שרה? בחברון, במערת שדה המכפלה. מסביר רבינו בעל הסולם - חברון הוא מלשון חיבור, כי מנוחתו של האדם היא דווקא כשהוא מתחבר לבורא, במדרגה שנקראת מערת שדה המכפלה. אומר הזוה"ק למה נקראת מערת המכפלה בשם זה? כיון שיש בה מערה בתוך מערה, וזה כמין מקום כפול, ולכן נקראת מערת המכפלה, ומסביר רבינו בעל הסולם שהכוונה הרוחנית היא כזאת, אמרו חז"ל: בתחילה ברא הקב"ה את העולם במידת הדין, ראה שאין העולם מתקיים הקדים מידת הרחמים ושיתפה למידת הדין. מידת הדין שורה על האדם בזמן שהוא דואג רק

ומה התורה הקדושה אומרת על זה?

אומרים חז"ל, אשה פטורה ממצוות עשה שהזמן גרמא. ויש להבין, וכי ישנו משהו שיותר חשוב מכל המצוות הנשגבות והחשובות, עד שנידחות המצוות לגמרי? התשובה: כן.

- כאשר נניח על כף המאזניים את כל המצוות הללו, שמנגד בכף האחרת נציב את גידול הילדים ועבודות הבית, הרי שללא ספק בניית הבית של האשה וגידול הילדים הוא זה שיכריע את הכף, הוא זה הדבר שטומן בתוכו ערך עליון ונשגב עד שכל מצוה שתלויה בזמן נדחית מפניה. שאלו הנשים שלהן ניתנה בינה יתירה הריהם מעל הזמן, וכל מיצוי אישיותה ותכלית כל חייה בטוב ובנעימים אך ורק בזה טמונים, הזכות הגדולה שניתן רק לה לגדל את עם ישראל לתורה יראת שמים ומידות טובות.

רק מה שצריך הוא דבר אחד -

להבין ולדעת בהכרה ברורה, חשיבות כל פעולה ופעולה, כמה נחת רוח עושה היא להקב"ה.

ובזה נבין מה שמצינו בפרשתנו פרשת חיי שרה, שאברהם אבינו קורא לעבדו הגדול אליעזר, ומצווה לקחת אשה ליצחק בנו. והנה כאשר מגיע אליעזר לחרוץ, המקום שבו אמור הוא למצוא אשה שתהיה ראויה להיכנס לביתו של אברהם אבינו, פותח הוא פיו בתפלה להקב"ה שיתן לו סימן לידע מי היא האשה הראויה להיות אחת מן האמהות הקדושות, אשת יצחק אבינו.

ומה הסימן?

"וְהָיָה הַנֶּזֶק אֲשֶׁר אִמְרָא אֵלֶּיהָ הָיָה כִּדְךָ וְאֶשְׁתָּה וְאֶמְרָה שְׁתֵּה וְגַם גְּמֻלְךָ אֶשְׁקָה אֹתָהּ הַקָּחַת לַעֲבָדְךָ לַיִצְחָק".

וכי מעשה חסד זה הוא זה שמעיד על מידות טובות? הוא זה שיוכיח לאליעזר שהנערה שתעשה כן היא אשה טובה במדות בענווה ובנדיבות וברחמנות? הרי יש שעושים מעשי חסד אך כל מטרתם אינה אלא מפני חוסר נעימות וכד'. אלא טמון כאן מסר עמוק ותובנה מיוחדת.

הנה כשנתבונן בדברי אליעזר נראה שאומר שביקש מהנערה שתשקהו מעט מים, אך הסימן יהיה שהנערה מלבד מה שתאמר לו תוסיף ותאמר "וגם גמליך אשקה", אע"פ שלא ביקש ממנה כלל. הוא משום שידע אליעזר רק מי שעושה מעשים מתוך הבנה וידיעה למה עושה כן, שידע ומבין שבכל מעשה ומעשה שעושה לשם שמים הרי הוא עושה נחת רוח להקב"ה, אין ספק שבכל מעשה יתאמץ הוא לעשות אפילו יותר ממה שצריך, מאחר שהדבר טבוע בו הטיב. וכאן לימדה אותנו התורה, שהדבר הכי חשוב באשה היהודית הוא, שתהיה יודעת ומכירה מהי הזכות והערך הגדול שניתן בידיה.

שבת שלום!

פעם קבוצת מדענים עשו ניסוי על חמשה קופים שהוכנסו לתוך כלוב, אשר במרכזו עמד לו סולם רחב, שכאשר הגיע עת האוכל היו מניחים עליו בננות לקופים. והנה יום אחד, לאחר שהניחו כדרכם בננות ע"ג הסולם, כצפוי, מיד ניגש לו אחד הקופים והתחיל לעלות בשלבי הסולם, כשפניו מועדות בחיך לעבר הבננות היקרות שכה ציפה להן. מיד - כאשר עמד הקוף באמצע הסולם, ושאר חבריו הקופים עומדים בתחתית הסולם, כשפניהם נשואות למעלה - התזו המדענים זרם מים קרים על פרצופם העליון של ארבעת הקופים שלמטה. משכך עשו מספר פעמים, הבינו הקופים שבכל פעם שעולה אחד מהם על הסולם ניתו עליהם מים קרים, ועל כן בכל פעם שניסה אחד הקופים לעלות על הסולם לקחת בננות, נתקל הוא במניעה בכוח ובאלימות משאר חבריו הקופים. כך התרגלו להם הקופים, עד שהפסיקו לנסות לעלות לקחת בננות. ואז הוציאו המדענים מן הכלוב אחד מן הקופים, כשתחתיו הוכנס קוף חדש. לאחר דקות ספורות מאז שהוכנס הקוף החדש לכלוב, צדה עינו את הבננות היקרות שעמדו ע"ג הסולם, מיד קיפץ בזינוק לעברם, אך עד מהרה נתקל לתדהמתו במהלומות מצד הקופים הוותיקים האחרים. הקוף החדש לא הבין כלל על מה נהגו כן עמו שאר הקופים, אמנם עד מהרה הוא התרגל למצב והפסיק אפילו לנסות לגשת לעבר הבננות היקרות. כעת החליפו המדענים קוף נוסף, חדש תחת ותיק, שגם הוא נתקל באלימות בלתי מובנת, למנוע מכל מי שניסה לעלות על הסולם לקחת בננות, שכמובן אף הקוף שנכנס לפניו הצטרף לחבריו הוותיקים שעדיין שפירץ המים על פרצופם העליון. וכך גם הקוף השני התרגל למצב, כנראה שכך היא דרך קופים - אמר לעצמו. וכך החליפו המדענים עוד קוף ועוד קוף, קוף חדש בקוף ותיק, עד שהחליפו את כל הקופים. בכלוב נותרו חמשה קופים חדשים שאהבו מאוד בננות, אמנם אף אחד אפילו לא ניסה לגשת לעבר הסולם לקחת בננות, שאם רק היה מתקרב לסולם היה מקבל מהלומות משאר הקופים, אע"פ שמעולם לא ניתו עליהם מים קרים. אם נשאל את הקופים הנחמדים שלנו מדוע הם נוהגים כך? מדוע הם מתנהגים בצורה כל כך תמונה? תשובתם תהיה מפתיעה - "לא יודעים, ככה זה מקובל אצלנו מדורי דורות, כך אנו נוהגים, וזהו"

בארמונות רבים של משפחות נכבדות גדלים להם ילדים מתוקים וחמודים, שעל גידולם מנצחת אם מסורה, אוהבת ודואגת, ובמקרים רבים גם.... עייפה. העומס שנופל על כתפיים שצריכות להיות רחבות כל כך.... וכמובן השעון שלא נותן זמן לאין סוף מטלות ועבודות שמתישות את הכוחות, שבלי להסס אפשר לומר שלעיתים כבר אזלו. ואז בסוף היום ברגע של מנוחה קלה קורה לפעמים שעולות להם בלב, בשקט בשקט, איזה שהם מילות - למה?... מדוע?... קשה, אין לי עוד כח! "טוב, אין מה לעשות, כך זה מקובל מדורי דורות, וכך אני נוהגת, וזהו....". לילה טוב!

פנינים מהפרשה

ואברהם זקן בא בימים (כד, א).

אברהם בא עם כל ימיו, כיון שאף יום אחד מחייו לא הלך לאיבוד. בכל יום ויום עשה ופעל משהו, עד שבאו כולם בחשבון. (ספרים).

וה' ברך את אברהם בכל (כד, א).

הצדיק האמיתי אינו מתפלל רק על עצמו, כי אם על הכלל כולו. ואף אם הוא מתברך, הרי אין זה ברכה בעיניו, אם לא נתברך יחד עמו כל הכלל כולו. ממילא, כשרוצים לשלוח לצדיק ברכה מן השמים, הרי בזכותו יש לשלוח ברכה גם בשביל הכלל. וזוהי כוונת הכתוב "וה' ברך את אברהם בכל" - ה' יתברך ברך את אברהם בזה שברך את הכל. רק לאחר שנתברכו הכל, נחשבה ברכתם זו לאברהם כברכתו שלו. (קדושת לוי).

אשר לא תקח אשה לפני מבנות הכנעני (כד, ג).

אע"פ שבני משפחתו של אברהם ג"כ היו עובדי אלילים, וא"כ במה היו טובים הם מן הכנענים? אלא שהכנענים היו מושחתים מבחינה מוסרית, כפי שהתורה מזכירה פעמים רבות "תועבת ארץ כנען", ושחיתות המידות עוברת בתורשה לבנים. ואילו בארץ מולדתו של אברהם היו האנשים מושחתים רק בדעות, שהיו משתחווים לצלמים, ושחיתות הדעות איננה עוברת בתורשה לבנים. (אבני נזר).

סיפור לשבת

נפלאה, החיים שלי מלאים ומאושרים, בעוד שאחי בודד כל כך, כל מה שיש לו בחיים זה החיטה שלו". וכך באמצע הלילה הוא קם ממיתו ויצא אל הגורן, אסף לחיקו מספר אלומות חיטה, טיפס במעלה הגבעה, וצירף אותם אל אלומותיו של אחיו הרעוק. מידי לילה פסעו האחים הלון ושוב, מידי לילה טיפס כל אחד מהם על הגבעה, חצה את גבול השדות, והוסיף חיטה לגורן של אחיו. ומידי בוקר היה תוהה כל אחד מהם, איך שערמת החיטים בגורן מתברכת, ונראה כאילו איננה מצמצמת כלל...? באחד הלילות בעודם מטפסים להביא את אלומותיהם זה לזה, נפגשו שני האחים בפסגת הגבעה, הם הבינו מיד מה קרה, נפלו זה לזרועותיו של זה, בכו והתחבקו. זו הגבעה המכונה "הר הבית", אשר עליה בחר הקב"ה לבנות את בית מקדשו. אין זה משנה היכן אנו נמצאים, בכל מקום בו תהיה מצויה אהבה, שם תהיה שריה השכינה.

שבת שלום!

מעשה בשני אחים, ולהם חווה משותפת. במשך שנים רבות עבדו הם יחד בחווה באחוה וברעות. והנה הגיע היום ואחד מהם נשא אשה, ומשכך חילקו בניהם את החווה. האח הנשוי בנה לעצמו בית חדש ועבר לגור שם עם אשתו, בעוד שהאח הרעוק המשיך לגור לבדו בבית החווה הישן. שני האחים המשיכו לעבד את שדותיהן המבורכים וקצרו רווחים. חלפו השנים ולאח הנשוי נולדו עשרה ילדים, בעוד שהאחיו נשאר בודד. והנה באחד הלילות, חשב לעצמו האח הרעוק: "יש לי שדה גדול ומבורך, הפרנסה מצויה אצלי בשפע, ובכל זה אני משתמש רק לעצמי, גם לאח שלי יש שדה גדול ומבורך, אבל צריך הוא להאכיל שנים עשר פיות". וממחשבה למעשה - באמצע הלילה קם ממיטתו, יצא מהבית אל הגורן, אסף בידי מספר אלומות של חיטה, טיפס במעלה הגבעה שהפרידה בין בתי האחים, והניח אותם יחד עם אלומותיו של האח הנשוי.

והנה באחד הלילות חשב לעצמו האח הנשוי: "כמה חבל, יש לי עשרה ילדי אישה

המטר ששלך לנצח נצחים

197 אנשים מאושרים כבר זכו ורכשו מטר בקרקע עולם לנצח נצחים, קרקע עליה יוקם בית המדרש הגדול בבני ברק,

על שמו ולזכרו הטהור של אבינו רוענו אור עולם
מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א

אילו זכויות יהיו במטר שלך?

- 1,500 איש בשבוע משתתפים בשיעורי תורה
- 75 אברכים עמלים בכולל רבנות ודיינות
- 24 שעות לימוד תורה בבית המדרש
- חלוקת מזון ליתומים ואלמנות
- הפצת תורתו של מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א

המטר שלך לנצח נצחים מחכה לך, לא כולם יזכו, נשארו עוד כמה מאות מטרים בודדים.

אולי אתה תהיה הזוכה המאושר?

כולל דיינות | שיעורי תורה
בימ"ד לתורה ותפילה
מרכז רוחני לקירוב בדרכו של מרן
חלוקת אוכל לעניים, יתומים ואלמנות

הנצח את יקירך
וקנה קניין נצח
במרכז הגדול המפיץ את
אור תורתו של מרן זיע"א

רחוב עוזיאל 41 בני ברק טלפון 03-8000770